ὁ ὁποῖος ὄρθιος ἐκίνει τὴν λαμπάδα του ἄνω καὶ κάτω, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ψάλλων τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», καταλαμπόμενος ὑπὸ τοῦ φωτός....

Δημώδεις παροιμίαι περὶ τοῦ Πάσχα.

Ἂν τὰ φῶτα φωτερὰ
καὶ τὰ λάμπρα σκοτεινὰ
χαρὰ 'ς τὸ βοῦ καὶ 'ς τὸ ζευγά.

Παροιμία τῆς Θήρας. Ὅταν τὴν 1 Ἰανουαρίου ὁ καιρὸς εἶναι εὔδιος, τὸ δὲ Πάσχα συννεφώδης καὶ βροχερὸς ἡ συγκομιδὴ θὰ εἶναι πλουσία.

*

Ἄσχημη ἡ Λαμπρὴ ὅταν βρέχῃ,
κι' ὁ φτωχὸς ὅταν δὲν ἔχῃ.

*

Καὶ τὰ Φῶτα φωτερά,
καὶ τὸ Πάσχα βροχερό,
ὅλος ὁ κόσμος χαίρεται κ' ἡ Κρήτη καμαρώνει.

Παροιμία τῆς Μάνης.

*

Νὰ εἶχα Πάσχα νὰ τρωγα καὶ ξέπασχα νὰ φόρηγα.

Παροιμία τῆς Γορτυνίας. Ἐν Μεσσηνίᾳ φέρεται ἄλλως:

Νὰ εἶχα τοῦ Χριστοῦ νὰ φάω καὶ τὴ Λαμπρὴ νὰ φόρηγα.

Ἐπειδὴ τὸ Πάσχα ἰδίως φοροῦσι καινουργῆ ἐνδύματα.

*

Νὰ ἦταν τὰ φῶτα φωτεινὰ καὶ ἡ λαμπρὴ βροχάτη.

Παροιμία τῆς Ἠπείρου.

*

Σὰν 'πᾶν Χριστούγεννα στεγνὰ καὶ Φῶτα χιονισμένα,
καὶ ἡ λαμπρὴ βρεχούμενη, τὰμπάρια γιομισμένα.

Παροιμία τῆς Λευκάδος. Ἤτοι αἱ σιταποθῆκαι θὰ γεμίσωσιν, ἂν δὲν βρέξῃ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, βρέξῃ δὲ τὸ Πάσχα.

*

Τὴ μιὰ ἡμέρα Πάσκα
καὶ τὴν ἄλλη χάσκα.

Ἐπὶ τῶν μὴ μεριμνώντων περὶ τῆς αὔριον, οἵτινες μεθ' ἡμέρας σπατάλης καὶ τρυφῆς διέρχονται ἡμέρας στερήσεων.—Ἑτέρα δὲ παροιμία

Ἄλλος Πάσκα
κι' ἄλλος χάσκα

διὰ τῶν αὐτῶν ὁμοιοκαταληξιῶν ἐκφράζει διάφορον ἔννοιαν ὅτι ἄλλοι μὲν τρυφῶσι, ἄλλοι δὲ λιμώττουσιν.

*

Τρεῖς 'ς τὰ Γέννα τρεῖς 'ς τὰ Φῶτα κ' ἕξη τὸ Μεγάλο [Πάσκα.

ἢ καὶ ἄλλως: κ' ἕξη τὴν ἀνάσταση· ὅτι καθ' ἑκάστην τῶν ἑορτῶν τούτων ἡ ἀργία δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ πλείονας τῶν τριῶν ἡμερῶν.

*

Χαρὰ 'ς τὰ Φῶτα τὰ στεγνὰ καὶ τὴ Λαμπρὴ βρεγμένη.

ἢ ἄλλως ἐν Πάτραις: «τὰ Γέννα τὰ στεγνὰ» καὶ πληρέστερον

Χαρὰ 'ς τὰ Γέννα τὰ στεγνὰ καὶ τὴν Λαμπρὰν νὰ βρέχῃ,
καὶ τὰ Φῶτα χιονισμένα,
καὶ τ' ἀμπάρια γιομισμένα.

ἢ ἄλλως:

Χαρὰ 'ς τὰ Γέννα τὰ στεγνά, τὰ Φῶτα χιονισμένα
καὶ τὴ Λαμπρὴ βρεχούμενη, τὰ μπάρια γιομισμένα

Ν. Γ. Π.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΟΚΤΑΠΟΔΙΟΝ

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἁλιεῖς ἐκ Καλύμνου ἡλίευον ἐπὶ λέμβου ὀκτάποδας παρὰ τὴν νῆσον Φάρμακον, οὗ μακρὰν τῆς Καλύμνου, ὅτε αἴφνης μετ' εὐνοήτου ἐκπλήξεως διέκριναν εἰς τοὺς πλοκάμους ἑνὸς ὀκτάποδος χρυσᾶ νομίσματα. Τὸ πρᾶγμα τοῖς ἐφάνη ἀπίστευτον, πλὴν ἐπίστευσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των. Τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἔλαμπον! Τότε βυθίζουσι τὸ βλέμμα ἐντὸς τῶν ἠρεμούντων ἐκεῖ ὑδάτων καὶ διακρίνουσιν ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἄλλα πολλὰ νομίσματα στίλβοντα ἐκ τῶν ἀνταυγειῶν τοῦ ἡλίου. Οἱ πτωχοὶ ἁλιεῖς κατάπληκτοι ἐπὶ τῷ ἀπροόπτῳ εὑρήματι δὲν ἔχασαν καιρόν. Εἷς αὐτῶν ἐκδύεται καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν . . . Ὅτε δ' ἀνῆλθεν ἐκράτει τριακοντάδα χρυσῶν νομισμάτων! Αἱ καταδύσεις ἐξηκολούθησαν, οὕτω δὲ τὸ συλλεχθὲν ποσὸν ἀνῆλθεν εἰς τριακόσια χρυσᾶ νομίσματα, ἅτινα ἦσαν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Διεμοίρασαν τὸν θησαυρὸν καὶ ἐν χαρᾷ ἀπέπλευσαν εἰς Κάλυμνον. Ἀλλ' ὁ δαίμων τῆς πλεονεξίας ἀπαύστως ἀνησύχει αὐτούς. Μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν ἐπανέρχονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἄρχονται πάλιν ἐρευνῶντες ἐπὶ τῶν βράχων αὐτῆς. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεδίδοντο πυρετωδῶς εἰς τὰς ἐρεύνας των, καπνὸς μαῦρος ἐπεφάνη ἐν τῷ στερεώματι καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀτμόπλοιον ἐπροχώρησε πρὸς αὐτούς. Ἦτο δὲ τὸ ἐν Ἁλικαρνασσῷ σταθμεῦον τουρκικόν, ὁ πλοίαρχος τοῦ ὁποίου μαθὼν τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ θησαυροῦ ἤρχετο ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα. Συλλαμβάνει τοὺς ἁλιεῖς, ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς ἀνάκρισιν, καὶ πληροφορεῖται πᾶσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀνακαλύψεως. Πάντα δὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα κατασχεθέντα παρεδόθησαν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἁλικαρνασσοῦ.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Λόγος συγγνώμης.

— Εἶδα χθὲς 'ς τὸ χορὸ, Μαρία, πολλαὶς τρυφερότητες εἶχες μὲ τὴν Ἑλένη· δὲν ἤσουν μαλωμένη μαζί της;

— Ναί, ψυχή μου· μὰ χθὲς ἦτον τόσο ἄσχημη 'ς τὸ χορὸ καὶ κακοντυμένη ποῦ τὴν ἐσυχώρεσα.

Εἰδύλλιον.

Ἐκεῖνος (μετὰ θέρμης). Γιὰ νὰ ζήσω μαζύ σου θὰ παραιτοῦσα ὅλα· πατρίδα, γονεῖς, φίλους, δόξαν, περιουσίαν . . .

Ἐκείνη (μετ' ἀφελείας). Καὶ τί θὰ ἔμενε τότε γιὰ μένα;

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1889—1668